

Arrest

nr. 240 791 van 14 september 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 27 januari 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 15 januari 2020 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 januari 2020 wordt de verzoekende partij een inreisverbod (bijlage 13sexies) opgelegd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door de politie van Regio Puyenbroeck op 15.01.2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam : P. (..)

voornaam : O. (..)

geboortedatum : 27.10.1973

geboorteplaats : <AANVULLEN - LIEUNAISANCE>

nationaliteit : Oekraïne

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 15.01.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 27.12.2019 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Een proces-verbaal werd opgemaakt door de sociale inspectie te zijnen laste wegens zwartwerk

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd, betoogt de verzoekende partij als volgt:

"a) Schending van het proportionaliteitsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering Bestuurshandelingen

Dat verzoeker in het bezit werd gesteld van een inreisverbod voor een periode van twee jaren.

De verwerende partij stelt dat er een risico op onderduiken zou bestaan, omdat verzoeker zijn verblijf niet op een wettelijk voorziene manier heeft trachten ten regulariseren, alsook omdat hij zich niet aangemeld heeft bij de gemeente binnen de wettelijk bepaalde termijn en hij geen bewijs levert dat hij op hotel logeert.

Er moet echter worden benadrukt dat deze interpretatie van "risico op onderduiken" niet voldoet aan de aanbevelingen van de Europese Commissie in haar terugkeerhandboek. Bij de individuele beoordeling moeten alle relevante elementen in aanmerking worden genomen, zoals leeftijd, gezondheid en sociale situatie. Dit was hier niet het geval.

Verzoeker was van mening dat zijn werkgever hem een arbeidsvergunning had bezorgd. Achteraf blijkt dat niet het geval te zijn, en werd hij onmiddellijk opgesloten met het oog op zijn verwijdering naar Oekraïne. Daarenboven werd hij in het bezit gesteld van een inreisverbod, en daarenboven voor een periode van twee jaren.

Het dient benadrukt te worden dat deze beslissing uiteraard niet proportioneel is ten aanzien van de door verzoeker veroorzaakte situatie.

Dat deze beslissing niet in proportie is met het feit dat verzoeker amper enkele weken in België heeft verbleven en hij van mening was dat hij legaal werkte.

Dat artikel 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen verplicht dat elke beslissing met individuele draagkracht uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd.

Dat de motiveringsplicht zowel materieel als formeel is.

De beslissing maakt dan ook een wezenlijke inbreuk uit op de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht, zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991.

Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van de verzoekende partij genomen beslissing tot het opleggen van een inreisverbod op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Zo wordt immers in de bestreden beslissing aangegeven waarom de verzoekende partij een inreisverbod ontvangt, met name omdat er voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. De verwerende partij wijst terzake op de toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Verder wordt ook gemotiveerd aangaande de duur van het inreisverbod. Zo wijst de verwerende partij erop dat verzoekende partij geen gezinsleven, noch minderjarige kinderen in België heeft en evenmin een medische problematiek heeft. De verwerende partij besluit dan ook: *"Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel."*

Er worden bijgevolg enerzijds de wettelijke gronden geduid op basis waarvan het inreisverbod wordt opgelegd, en anderzijds gemotiveerd waarom wordt besloten dat een inreisverbod voor twee jaar als proportioneel kan worden beschouwd.

De Raad stelt vast dat verwerende partij aldus, aan de hand van de concrete omstandigheden van het geval, wel degelijk heeft gemotiveerd op welke gronden zij een inreisverbod voor een duur van twee jaar proportioneel acht in de gegeven omstandigheden. Verzoekende partij maakt voorts ook geenszins aannemelijk waarom de gegeven motivering niet zou volstaan. Zoals duidelijk blijkt, heeft de verwerende partij uitdrukkelijk gemotiveerd waarom zij, aan de hand van de specifieke elementen die de zaak van de verzoekende partij kenmerken, een inreisverbod voor de duur van twee jaar proportioneel acht. Verzoekende partij overtuigt aldus niet als zou de voorziene motivering op zich niet als afdoende zijn te beschouwen, in de zin van de formele motiveringsplicht.

2.3. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.5. Verzoekende partij meent dat de *in casu* bestreden beslissing disproportioneel is omdat zij er zelf van overtuigd was dat zij legaal werkte en zij bovendien nog maar kort in België was.

2.6. Artikel 74/11, §1, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Verzoekende partij kan niet ernstig betwisten dat de sociale inspectie heeft vastgesteld dat zij in België aan het werken was zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging, m.a.w. was zij in het zwart aan het werken. Haar bloot betoog dat zijzelf overtuigd was van het feit dat zij legaal aan het werk was, kan aan deze objectieve vaststelling geen afbreuk doen. Tezamen met de vaststelling dat zij haar verblijf in België niet heeft trachten te regulariseren en het gegeven dat zij geen specifieke belangen heeft in België zoals een gezinsleven, minderjarige kinderen of medische redenen, is het geenszins kennelijk onredelijk van de verwerende partij te oordelen dat *in casu* een inreisverbod voor een duurtijd van twee jaar wel degelijk proportioneel is.

2.7. Waar verzoekende partij nog kritiek uit op de motivering dat er een risico op onderduiken bestaat, wijst de Raad erop dat deze bevinding betrekking heeft op de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen aan verzoekende partij, hetgeen onderdeel uitmaakt van het bevel om het grondgebied te verlaten van 15 januari 2020. Conform artikel 74/11 van de vreemdelingenwet moet de verwerende partij een inreisverbod afleveren wanneer blijkt dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan of wanneer een vroegere verwijderingsmaatregel niet werd uitgevoerd. *In casu* blijkt dat op 16 januari 2020 aan verzoekende partij de verwijderingsmaatregel ter kennis werd gebracht zonder termijn voor vrijwillig vertrek waarbij werd vastgesteld dat verzoekende partij een risico op onderduiken vertoont. Verzoekende partij geeft kritiek op de beoordeling inzake *“het risico op onderduiken”*, maar de Raad wijst erop dat deze motieven onlosmakelijk verbonden zijn met de verwijderingsmaatregel en niet met het thans bestreden inreisverbod.

Thans wordt verzoekende partij een inreisverbod opgelegd in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet en wordt uiteengezet dat *“(d)e beslissing tot verwijdering van 15.01.2020 (...) gepaard (gaat) met dit inreisverbod”* en er voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Verzoekende partij heeft tegen de verwijderingsmaatregel van 15 januari 2020 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend die werd verworpen bij arrest nr. 231 795 van 24 januari 2020. Zij heeft verder geen voortzetting van de procedure gevraagd.

Verzoekende partij uit wat betreft het risico op onderduiken kritiek die betrekking heeft op de verwijderingsmaatregel, die niet de bestreden beslissing vormt en waartegen het beroep bij de Raad verworpen werd. Dit onderdeel van het middel is dan ook niet dienstig (RvS 29 mei 2018, nr. 241.634).

2.8. De Raad herhaalt dat de verwerende partij *in casu* wel degelijk rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij bepaalde relevante gegevens over het hoofd heeft gezien.

2.9. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend twintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER